

Nume, prenume: Măhutan Iana
Localitatea: Satul Sărui Noi, raionul Drochia
Vârsta: 22 ani
Instituția de învățământ: Sciences Po Grenoble (Franța)
Clasa / Anul de studii: Anul al II-lea (master)
e-mail: iana.mahutan199904@gmail.com
nr. de telefon: +373 6 74 29 840

Titlul eseului

Ce m-am face să mă întorc în țară?

Fiecare om la o anumită etapă a vieții este pus în fața alegerii de a fi „cineva” la el în țară sau un „nimeni” în țara altuia. Povădăscul este că acasă ai o identitate, simți că faci parte dintr-un întreg. Rememorarea la această apartenență îl împinge pe individ în capcana unei singurătăți copleșitoare, a fricii și a sentimentului de rușine. Există o rușine grea în decizia de a te întoarce de unde ai plecat, fiindcă te simți un trădător care a ales să se de-a bărbat și să încerce să evadeze din destinul pe care îl îndură tot restul numelui său. Aceste relații stau la baza filosofiei migrației.

Moldovenii încă cred că reștiea s-a născut la sat, acolo unde toți am fost creșcuți de bunici, unde alergam desculți, mâncam fructe respirate direct din copaci și beam apă de la fântâni. Noi toți am avut ceea ce se numește copilărie la țară. Prin acest ritual, de mici suntem legați de acest pământ la care tindem să ne întoarcem mereu. Probabil de aceea, cei ce nu reușesc să o facă în timpul vieții sunt aduși acasă abia după ce se sting. Astfel, li se îndeplinește acea tainică dorință de a-și găsi liniștea în pământurile natale, acele pământuri care i-au crescut, i-au format și unde au învățat ce înseamnă viața, viața unui moldovean. Omului îi este dat toată viața să caute acel sens pentru care a fost creat, căutare care se sfârșește

prin întoarcerea la locul initial de unde totul a pornit. Asta mă face să mă întorc acasă, înțelegerea și acceptarea propriului destin care se poate săvârși doar pe pământurile natale.

Totuși, orice motivație de a rămâne în țară își pierde acea putere de convingere când se izbeste de brutalitatea realității. Iar realitatea este că a rămâne acasă se simte ca o condamnare, un eșec și o sentință la săvârșire și repetiție permanentă. Ce m-ar face să mă întorc acasă după ce am reușit și am evadat din capcana acolei realități...?

Un prim răspuns la această întrebare se află în satele care mor.

Pierderea satelor este echivalentă cu ștergerea oricărei amintiri ce ne leagă de pământul natal. Exodul populației rurale către centrele urbane nu este un fenomen nou, însă acesta trebuie reînversat în măsura în care să asigurăm un echilibru. Unsatle suprapopulate, iar satele cu un singur locuitor nu este echilibru. Satele trebuie salvate, iar pentru aceasta este nevoie de o viziune economică. O țară rămâne săracă atunci când nu produce eficient, iar resursele sunt direcționate spre consum, nu spre investiții. Adevărata avută a unei națiuni nu provine din a cheltui mai mult sau a importa totul ăltin țară a construi un capital intern, ci din producția eficientă de bunuri și servicii. De aceea, construirea unei infrastructuri economice solide, precum cea a fermelor moderne în apropierea satelor, ar facilita apariția locurilor de muncă, iar această infuzie de capital și investiții în producție ar asigura menținerea populației în teritoriu.

Această idee capătă o nouă profunzime atunci când privim realitatea satelor noastre și ne vedem bătrânii. Toată tragedia noastră ca neam poate fi văzută în ochii lor. Un popor care nu își respectă bătrânii este un popor condamnat pierzaniei. Singura modalitate de a ne ajuta bătrânii este regândirea sistemului de pensii. Discușiunile politice ce vizează majorarea pensilor sunt atrăgătoare și asigură succes electoral, însă pe termen lung este nociv

sistemului economic. Astfel, cei care muncesc asigură, prin taxele achitate, pensiile bătrânilor, însă în situații în care numărul Beneficiarilor va depăși numărul contribuabililor la sistemul de pensii acesta nu va mai fi viabil, pensiile nu vor mai putea fi achitate. Crearea unei piețe a fondurilor de pensii private ar putea reprezenta un nou început, pentru ca țara să construiască o arhitectură financiară viabilă pe cel puțin doi piloni: primul, cel de stat, finanțat din impozite, și al doilea, susținut de fonduri de pensii private.

Esența problemei rezidă, poate, chiar în noua generație, acei tineri care aleg să plece, fiind alungați de falimentul moral și material al sistemului educațional, lipsind țara de acel capital uman indispensabil prosperității economice. Cei mai capabili tineri decid că merită mai mult decât facultăți unde excelența se cumpără, bursele sunt mici, iar cîștigurile reprezintă o miză. Această realitate distruge complet prestigiul studiilor superioare. De aceea, tinerii aleg să devină studenți internaționali: pentru standarde de predare riguroase, sustinere financiară reală și pentru confortul căminelor. Soluția pentru a-i opri să plece este simplă: satisfacerea unor necesități primare. Educație reală, burse pe merit și locuințe decente, reconstruind astfel prestigiul universităților de acasă.

M-am întoarce acasă dacă în satul meu ar mai fi încă cameri, dacă bătrânii noștri nu ar suferi din cauza sistemului care îi disprețuiește și dacă tinerii ar avea parte de instituții de învățămînt reale. Toți cei care am plecat ne vom întoarce la acest pămînt, cinera mai cîerînd pentru a contribui la ceva mai mare, decât propria persoană, iar cinera prea tîrziu. Suntem toți o apă și un pămînt iar asta ne unește și toți avem același vreau: Sfîntă ni-i casă!

Colesnicenco Ecaterina

Iasi, România (s. Medeleni, r. Ungheni)

19 ani

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”

Anul II de studii

colesnicenco.ecaterina@gmail.com

+40756802293

Ce m-ar face să mă întorc în țară?

De fiecare dată când plec din Republica Moldova, indiferent cât de mult îmi doresc să mă întorc la facultate și la planurile mele, plecarea nu este ușoară. Mă ia dorul de mama, de sora mea micuță, de bunica mea care mă petrece mereu cu drag și de locurile copilăriei mele, care îmi sunt atât de scumpe. Atunci îmi dau seama că poți pleca dintr-o țară, dar nu poți lua cu tine tot ce înseamnă „acasă”.

Am ales să studiez la Iași pentru că îmi doresc o educație de calitate, într-un mediu european, dar și pentru că mă gândesc la viitorul meu. Îmi doresc ca, după terminarea facultății, studiile, cunoștințele și experiența acumulate să îmi ofere mai multe posibilități și șansa de a avea un loc stabil și bine plătit de muncă în Europa. Nu am plecat pentru că nu-mi iubesc țara, am plecat pentru că, asemenea multor tineri moldoveni, îmi doresc să am mai multe șanse pentru viitor.

Mai ești și mătușa mea, care mă încurajează mereu să mă întorc în Moldova, să îmi continui studiile la Chișinău și să fiu mai aproape de ea și de familie. De fiecare dată îmi spune cât de mult și-ar dori să mă aibă aproape. Uneori îmi explic ~~de~~ ce am ales să studiez la Iași, alții doar zâmbesc, pentru că unolea în suflet

înțeleg foarte bine de ce insistă. Și mie mi-ar plăcea să nu existe atâția kilometri între mine și oamenii pe care îi iubesc.

Încercăm aici aproape una dintre cele mai grele întrebări pentru mine: de ce apropierea de familie și construirea unui viitor profesional bun ar trebui să fie două lucruri între care o tânără trebuie să aleagă?

Mi-aș dori ca într-o zi mătușa mea să nu mai fie nevoită să mă convingă să mă întorc. Mi-aș dori ca oportunitățile pe care le oferă Republica Moldova să fie ele însele un argument suficient de puternic pentru întoarcerea mea.

În primul rând, m-ar determina să revin posibilitatea de a avea acasă un loc de muncă stabil și bine plătit. Gând că foarte mulți tineri nu pleacă pentru că nu le place Moldova, ci pentru că se tem că, după ani de studii, nu vor putea avea acasă nivelul de trai pentru care au muncit. Mi-aș dori ca studiile și competențele unui tânăr să fie apreciate și în Republica Moldova, iar salariul să îi permită să trăiască decent, să își permită o locuință, să își ajute familia, să călătorească și să-și construiască propriul viitor.

În al doilea rând, m-ar face să mă întorc încrederea într-un sistem corect și în instituțiile statului. Mi-aș dori să trăiesc într-o țară în care un tânăr poate reuși prin muncă, educație și perseverență, nu prin relații sau cunoștințe. O țară în care regulile sunt aceleași pentru toți, iar instituțiile funcționează în interesul cetățeanului. Pentru generația mea este important să simțim că avem o voce, că munca noastră contează și că putem contribui la schimbarea lucrurilor în bine.

Un al treilea motiv ar fi oportunitățile reale de dezvoltare profesională. Nu mi-aș dori ca după terminarea facultății, să fim puși în situația de a alege între cariera mea și țara mea. Consider necesar să existe companii și instituții care investească în tineri, programe pentru absolvenți și locuri de muncă moderne și posibilitatea de a crește profesional fără să fi obligat să pleci peste hotare.

Dincolo de salarii, studii și carieră, există lucruri
pe care nici o țară nu mi le poate înlocui, cum ar fi:
îmbrățișarea mamei, timpul petrecut cu sora mai mică,
bunica ce mă petrece de fiecare dată cu aceeași obragostă
sau mătușa care îmi spune mereu să mă întorc acasă. Nu
poate înlocui drumurile cunoscute, casa și locurile echilăriei
mele inocente. Probabil de aceea dorul apare la fiecare plecare.

Mi-aș dori ca peste câțiva ani să nu trebuiască să
aleg dintre toate acestea și un viitor profesional bun.

Nu aștept ca Republica Moldova să devină o țară perfectă.
Nici o țară nu e perfectă. Sper cu tărie că Moldova va
ajunge în punctul în care tinerii își vor spune „Eu pot
construi ceva aici!”

Poate că răspunsul meu la întrebarea „Ce m-ar face
să mă întorc în țară?” este de fapt foarte simplu: o Moldova
în care să nu trebuiască să aleg între oamenii pe care
ei iubesc și viitorul pe care mi-l doresc.

Sper ca într-o zi drumul spre casă nu va mai fi
doar drumul pe care îl facem în vacanțe sau de
sărbători. Va fi drumul pe care îl alegem pentru
viitorul nostru.

Nume, prenume: Rerenco Nadea
Localitatea: orașul Călărași, Republica Moldova
Vârsta: 19 ani
Instituția de învățământ: Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca
Clasa / Anul de studii: anul I
e-mail: nadeaurenco4@gmail.com
nr. de telefon: 067128322

Titlul eseului

Ce m-ar face să mă întorc în țară?

După absolvire, în familia mea se instalează o tristete subtilă. Părinții mei, asemenea unor titani apărători, îmi spuneau de cum ar putea să mă afirm în țara noastră. Mi-a fost greu să le recunosc că-mi doresc să studiez în România și să le împărtășesc motivele. Totuși, în această intersecție a vieții, se află anual studenții din Republica Moldova, care își pun întrebarea existențială: a pleca sau a rămâne?

În timp ce unii învață acasă, alții pleacă în lume pentru cămine renovate, burse mai mari, salarii motivante și oportunități mai multe. Este o viață experiență internațională, însă puțini se întorc după studii, fiindcă își creează propriile familii și cămin secătuit de problemele diasporii. Această temă este importantă, deoarece, din păcate, se induce, încă din școală, ideea că peste hotare este mai bine, ceea ce duce ca Republica Moldova să piardă, anual, mii de studenți și să scadă atractivitatea universităților locale.

Personal, am ales Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj, întrucât îmi doream să experimentez un mediu academic diferit, însă relativ aproape de casă. În adolescență, am refuzat o oportunitate internațională și, peste ani, mă urmărește un regret amar... Vreau să văd cum e lumea, pentru a aprecia mai mult țara mea și a mă dezvolta profesional anume aici. Prin urmare, voi elucidă motivele care mă vor influența să revin.

În primul rând, m-aș întoarce din dorința de a fi aproape de familia mea. De exemplu, studiind și acumulând experiență practică, pot să îi ajut financiar. Totodată, pot fi sprijin pentru frații mei mai mici, atunci când

va urma studiile superioare. De fapt, oamenii dragi sunt cea mai puternică ancoră, care mă va trage înapoi în Republica Moldova.

Revenind, m-aș simți sufletește împlinită, petrecând timp cu ei. Drept argument, trăiesc o durere profundă, deoarece bunica a avut al doilea accident vascular cerebral, astfel încât ea nu mai este cum a fost și trăiește o realitate diferită de noi. Un alt om drag se află la arilul de bătrâni, deoarece greutatea celor 93 de ani și-a spus cuvântul... Dumnezeu întotdeauna mă susține („dacă o să îți fie greu în viață, să înveți”) și mă privește cu speranță („bate fierul cât e cald”). O altă persoană apropiată are cancer metastatic, ceea ce îi oferă o șanță de câștigă omi ruli îngrijiri medicale stricte. Sunt obligată morală să fiu alături de ei!

În al doilea rând, m-ar determina să revin acasă posibilitatea de a profesa într-un sistem bazat pe meritocrație, fiindcă tind să mă dezvolt în domeniul educației și al administrației publice. Drept argument, pentru ca tinerii ca mine să se întoarcă, trebuie pus accent pe reforma educației, care să înceapă cu salarizarea și formarea profesorilor. Degeaba avem clase dotate, dacă în țară sunt peste o sută de instituții în care un profesor e nevoit să predă la două, trei, patru discipline școlare. Astfel, scade considerabil performanța, iar tinerii aleg școli și facultăți fie în orașele mari, fie peste hotare. Totodată, ved că merită să oferim liceurilor șansa să facă stagii de practică. Trebuie promovate taberurile, conferințele, excursiile internaționale, deoarece, în Cipru, creștem cu iluzia că peste hotare este mai bine. Mai mult, sunt ferm convinsă că universitățile trebuie să se axeze pe atragerea elevilor prin vizite, prezentări, concursuri. Uneori, un spirit academic dinamic, binevenit, este prioritar unei clădiri dotate cu cele mai bune facilități.

De asemenea, un alt motiv de a mă întoarce acasă este condiționat de situația favorabilă din țară, accesarea în Uniunea Europeană și abolirea corupției, întrucât aceste aspecte ne vizează în mod direct. De exemplu, ce se alege dintr-o țară pe timp de război? Oameni plecați, case distruse, speranțe pierdute. Totodată, aderarea la UE va aduce nenumărate beneficii, inclusiv pentru studenți, deoarece nu vor mai pleca peste hotare pentru diplome recunoscute internațional, ci vor învăța aici, acasă. Cât despre

corupție, cred că nici nu ne imaginăm cât de mult interdicerea ei ne va propulsa în lumea oarecă, unde notele se primesc pe merit, medicii au salarii suficiente, iar meritocrația domnește în instituțiile statului.

Deopotrivă, as spune că plecarea mea la Cluj mi trezește un sentiment amestecat de nerăgazantă și, în același timp, entuziasm. Oamenii amescui mi-au tot reproșat ieri precum: „de ce vă duceți voi așa departe de casă?“, „vai, Cluj este la capătul României“, „dar ție îți tulburie?“. De aceea, m-am nîmțit o trădătoare că plec de acasă, când, de fapt, ceea ce mi doresc este să nu fiu „un actor grăbit“ (Laura Hoica) și un relictar puțin viață, dar să nîmț că fac alegerile pe care mi le doresc din suflet. Adinea, plîngeam reule, pentru că nu știam ce să aleg: să rămîn alături de cei dragi sau să mi îndeplinească vîsurile?

Azadar, mi doresc din suflet să învîț la Cluj, dar să trăiesc în Republica Moldova. Speranța mea pentru viitor este că, după licență, să revin aici mai cumpătată, cu vîțuri și experiențe bogate. Cea ce mă va aduce înapoi este dragostea pentru familie și dorința de a vedea schimbări favorabile pentru țara mea. De exemplu, vreau să existe suficiente profesori anume în mediile rurale (unde copiii sînt puțini, iar remunerația - modestă), copiii să învețe activ, iar inteligența artificială să se folosească pentru animatji la chimie, biologie, istorie, nu fraudulos pentru rezultate.

Cred eu certitudine că acasă nu pleci cînd ți-e greu, dar cînd esti suficient de puternic pentru a aduce valoare vîțăcîrilor tale. În final, pentru a minimaliza rata (emigrării, trebuie să învestim în elevi. Ți sînt viitorul, dar și prezentul țării noastre...

Total puncte _____